

teutam, juxta tradit. sup. à num. 52. Ita Molin. nu. 8. Clar. num. 7. vers. Præterea possit, Tulch. d. conc. 156. numer. 51. Secundò si ita consuetudine sit receptum, ut absque solemnitatibus bona Ecclesiæ pro extraneis hæredibus concedantur, Clar. dict. num. 7. vers. Et si dicas, Tulch. ubi proximè, Molin. num. 9.

Ibi: Idem si dictum sit pro omnibus hæredibus.

Adde Cald. dict. quest. 23. num. 38. Roland. conf. 96. n. 30. cum sequenti, vol. 1.

Ibi: Quin & idem dicendum erit.

78 Quando res Ecclesiæ emphyteotæ conceditur pro se, & hæredibus, & quibus dederit, ad extraneos hæredes transire potest, cum scilicet de jure, vel consuetudine, his dari possit. Idem si dicatur: quibus voluerit, vel quos nominaverit. Clar. num. 10. Molin. ubi proximè, Cald. q. 10. n. 14. 15. & d. q. 23. num. 45. ubi latè à num. 36. Delbene d. dubit. 16. n. 1. Trentacinq. n. 13. Roland. conf. 41. n. 10. vol. 1. Menoch. conf. 378. num. 16. ubi ait, successores singulares admitti, Valasc. q. 38. num. 23.

79 Non solum ex verbis, sed etiam ex conjecturis emphyteusis Ecclesiastica ad extraneos hæredes transitoria censetur, veluti si Sacerdoti non habenti liberos, pro hæredibus concedatur; quia cum in descendentibus verificari non possit concessio, necessariò de extraneis intelligitur, ut verba aliquid operentur: Curti. de feud. p. 2. tertia partis, n. 40. in fine, Cald. d. q. 23. num. 69. Nec de prole illegitima curandum est, quæ ad hujusmodi emphyteusim jus non habet: Bald. in l. generaliter, §. Cum autem, C. de institut. & substitut. Cald. q. 7. nu. 39. Clar. d. §. Emphyteusis, q. 30. n. 1. & omnes communiter. Nisi expressim de ea in concessione mentio fiat, Cald. cum aliis, q. 19. n. 69. Cyriac. to. 1. controver. 79. n. 4. Vel legitimata sit ab habente potestatem, ut à Pontifice; de quo Marefcot. var. lib. 1. c. 15.

Ibi: Dubium tamen esse poterit.

Videas proximè tradita numer. 70. & Ceval. commun. tom. 1. quest. 194. qui D. Covar. sequitur.

Ad num. 6.

80 Emphyteusis Ecclesiastica, præscriptione quaesita, nec ad extraneos successores transit, nec nepotes recipientis egreditur; Menoch. de præsumpt. lib. 3. præf. 109. numer. 15. Balb. de præscriptio. part. 1. part. 3. princip. quest. 10. n. 35. Alciat. de præsumpt. reg. 2. præfult. Alex. in l. qui in aliena, num. 7. ff. de acq. hæreditat. Cavalcan. part. 2. decis. 30. n. 99. Mascard. de probat. conc. 604. num. 26. & 27. Molin. num. 5. Vazq. ubi proximè, licet contra sentiant aliqui apud Mascardum, qui num. 28. asserit post extravagant. Ambitiose, de reb. Eccles. inter commun. huic præscriptioni locum non esse. Sed contrarium est verius, ut resolvit Menoch. sup. præf. 108. num. 5. Delbene d. cap. 17. dubit. 5. à numer. 28. ubi cum Abbate in cap. cum non liceat, n. 7. de præscriptionib. distinguit, inter bona absolutè prohibita alienari; & ea, quæ cum quibusdam conditionibus, seu solemnitatibus alienabilia sunt, & non aliàs: prima, à præscriptione sunt immunita; secunda, ut sunt res Ecclesiæ, præscribi possunt. Circa quod meminisse oportet datum Constitutionum, una est Pauli III. qua præscriptionem rerum Ecclesiæ penitus interdixit; altera Pii V. quæ incipit: Provida, qui primum decretum revocavit, rem ad terminos juris communis restituit. Notat Pellizzar. in manual. Regul. tom. 1. tract. 6. c. 8. num. 142. Vide Gregor. Lop. dict. glos. 5. in fine.

Possit principalis proxima conclusio limitari, quando ex consuetudine loci, res Ecclesiæ in emphyteusim ultra tertiam generationem concederentur, juxta quam præscriptio esset regulanda; nam consuetudo valet naturam emphyteusis immutare, Valasc. part. 1. num. 12. ad fin. & colligitur ex dictis, num. 67. & alibi: & quod in aliquo actu solet observari, de ejus natura censetur, l. quod si no-

lit 31. §. quia assidua, ff. de adilit. edit. Menoch. sup. præf. simp. 109. n. 1. 5. Quod ex sequenti assertione itidem comprobatur.

Verf. Quinta conclusio.

Res Ecclesiæ data simpliciter emphyteotæ, nulla facta filiorum, aut hæredum mentione, solum ad filios, & nepotes ejus transfertur, nisi aliud consuetudine obtinuerit, cui standum est; Trentacinq. d. resolut. 3. n. 6. Pat. Vazq. sup. dub. 16. n. 5. Cald. q. 10. n. 17. Gregor. Lop. in d. glos. 5. col. 2. ad fin. qui in hac refidet opinione, Cavalcan. ubi proximè, n. 98. 99. Molin. nu. 4. Valasc. 39. n. 11. Clar. d. q. 28. n. 1. Menoch. conf. 474. n. 11. Tulch. lit. E. conc. 162. n. 1. Molin. de primog. lib. 1. c. 3. n. 5. Quod limitat Greg. Lop. si juris solemnitates intervenerint.

Hoc tamen casu, in persona primi emphyteotæ extinguuntur emphyteusim verius de jure putat Clar. sup. & latè probat Gregor. Lop. Cui suffragatur, quod hæc emphyteosis debet stricte intelligi, tum ob naturam stipulationis, l. quicquid asringenda 99. ff. de verbor obligat. tum Ecclesiæ favore, Marefcot. variar. lib. 1. cap. 2. n. 6. Nihilominus communis sententia verior est, ac tenenda, quia conventio accipienda est secundum naturam actus, Menoch. de præsumpt. lib. 3. præf. 109. n. 11. & diximus sup. n. 74. & contrahens præsumitur non solum sibi sed etiam hæredibus quatenus potest, prospicere, l. 1. tit. 14 p. 3. l. si pactum 9. ff. de probation. maxime descendentibus propter naturalem sanguinis affectionem, argument. l. cum anus 101. ff. de condit. & demonstr. l. generaliter 6. C. de institut. & substitut. Quibus accedit, quod nihil magis emphyteusi convenit, quam perpetuitas; Cald. q. 23. num. 5. Gregor. Lop. d. glos. 5. in princip. Menoch. n. 12.

Si verò non facta mentione prolis, aut successorum ad 84 triginta annos, vel aliud tempus emphyteusis Ecclesiastica concedatur; usque ad præfixum terminum, etiam extranei admittuntur, Clar. num. 3. Molin. num. 7. Trentacinq. n. 15.

Sed si detur ad tertiam usque, vel quartam generationem, 85 extranei excluduntur, quibus verba non possunt convenire; Cald. q. 17. num. 21. Trentacinq. n. 14. Clar. n. 2. Molin. n. 6.

Plures formulas concedendi emphyteusim cumulat 86 Cald. q. 24. de quarum effectibus agit, aut saltem remittit, ut apud alios videantur, quos consulere, cum casus occurrerit, oportebit; nec nobis libet amplius immorari, non pauca circa hæc, sequenti capite cum D. Covar. dictaris.

A D C A P U T X V I I I .

De successione Feudi, Emphyteusis, ac juris patronatus Ecclesiastici.

S U M M A R I U M .

- 1 DD. de re agentes congeruntur.
2 Differentia inter emphyteusim Ecclesiasticam & privatam simpliciter acceptam, traduntur, & n. 3.
4 Femina cum masculis concurrunt ad successionem emphyteusis simpliciter acceptæ.
5 Fallit si vignerit statutum excludens feminas à successione, existentibus masculis. Idemque est si de consuetudine ita servetur.
6 Argumentum de feudo ad emphyteusim, & è contrario valeat?
7 Femina an in emphyteusim succedant pro filiis acceptæ? ad num. 12.
13 Masculinum an contineat femininum, num. 14. 15.
16 Pro stipulatore in dubiis respondetur, ubi pro eo extat verisimilitudo.
17 Emphyteusis pro filiis accepta, utrum ad adoptivos, & illegitimos pertineat; & quid de nepotibus? ad n. 19.
20 In emphyteusim concessam pro filiis, & filiabus, omnes absque sexus distinctione simul aequaliterque succedunt.

- 21 Limitatur.
22 Verba contrahentium juxta statuta, vel consuetudinem interpretantur.
23 Statuta & consuetudines laicorum quando apud Ecclesiasticos debeant observari.
24 Filij cum patre non concurrunt in emphyteusi ab illo acceptæ.
25 Emphyteusis quatuorplex.
26 Pater an possit filijs præjudicare quoad emphyteusim familiarem, ad n. 37.
38 Quid de mixta, ad n. 41.
42 Emphyteusis accepta pro filiis, verum ad eos pertineat, nisi hæredes non sint? usque ad n. 46.
47 Emphyteusis pro filiis hæredibus, non desertur filijs, nisi hæredes existant.
48 An hæredes extranei admittantur.
49 Quid de emphyteusi recepta pro se & hæredibus, numer. 50.
51 De alijs formulis concedendi emphyteusim.
52 In feudo, quoties hæredum mentio sit, de masculis intelligitur.
53 Feudum pro hæredibus concessum, non competit liberis, nisi hæredes sint.
54 Feudum hereditarium duplici sensu dicitur.
55 Feudum capere filius nequit, si patris prædecessoris hereditatem repudiet.
56 Feudum simpliciter acceptum ad quos spectet.
57 Quibus casibus femina ad feudum admittatur.
58 Feudum simpliciter acceptum ad quot descendentes primi acquirentis transeat.
59 Feudum aliud hereditarium, & aliud ex pacto & providentia.
60 Ut in feudum, aut emphyteusim hereditariam succedatur, an satis sit succedere primo acquirenti mediatè, ultimi possessoris hereditate non obtenta? n. 61.
62 De intellectu cap. 2. an agnat. vel fil. in usib. feudor. ad num. 70.
67 Feudum simpliciter acceptum filius non capit, patris hereditate repudiata.
71 Feudum pro hæredibus acceptum nullus capit, qui hæres non existat.
72 Feudum hereditarium quod dicatur, & n. 73.
74 Feudum simpliciter acceptum, est ex pacto & providentia, de quo, & n. 68.
75 Quid de emphyteusi Ecclesiastica, & seculari.
76 Feudum, vel emphyteusim pro se & suis Titio accipiente qui capiant.
77 Feudum pro hæredibus masculis, solum liberos hæredes comprehendit.
78 Differentia inter feudum, & emphyteusim notatur.
79 Succedens in feudum, quando creditoribus antecessoris tenetur? ad n. 82.
83 Filius adiens cum beneficio inventarij patris hereditatem, feudum à patre alienatum an possit revocare? ad numerum 87.
88 Feudum, & emphyteusis, quomodo inter successores dividatur.
89 Feudum pro hæredibus, & successoribus concessum, cui jus natura sit, & quid de emphyteusi.
90 Institutus in re certa capit feudum non hereditarium.
91 Quid si fuerit hereditarium.
92 Filius institutus in legitima, an feudum hereditarium capere possit.
93 Institutus in re certa, excluditur à feudi hereditarij successione, etsi universaliter cum eo institutus incapax reperitur.
94 Filius in re certa institutus non percipit feudum hereditarium.
95 Institutus in re certa habitualiter est hæres universalis.
96 Institutus in re certa est hæres universalis, si nemo sit universaliter institutus.
97 Jus patronatus Ecclesiasticum quatuorplex, & de ejus successione, ad n. 103.
104 Vendita hereditate, utrum jus patronatus ad emptorem transeat? ad n. 106.

- 207 Jus patronatus an pertineat ad fideicommissarium universalem? ad n. 109.
110 Jus patronatus in emptorem hereditatis transferri probatur; & n. 111.
112 Jus patronatus pro parte tranfit in eminentem hereditatis portionem.
113 Quando jus patronatus non transeat in emptorem hereditatis.
114 Non pertinet ad melioratum in Tertio & Quinto, nec ad exheredatum.
115 Jus patronatus in emptorem Legitima non tranfit.
116 De jure patronatus hereditario quis disponere possit.
117 In alienatione juris patronatus quando Episcopi consensus desideretur, ad n. 119.
120 Possessor an præjudicare valeat vocatis in jure patronatus gentilitio, vel mixto.
121 Quomodo in jus patronatus hereditarium, vel familiare succedatur.
122 Si uni ex pluribus hæredibus jubeat testator Ecclesiam adificari, an jus patronatus omnibus hæredibus sit commune: usque ad fin.

Ad ea quæ circa emphyteusis successionem hoc capite differunt, legendi sunt Caldas de nominat. emphyteuticæ, q. 24. P. Vazq. in opuscul. tract. de redditib. c. 2. §. 2. dub. 17. Card. Tulch. practicar. conclusio. lit. E. conc. 159. cum alijs, Thom. Delbene de immunit. Ecclesiast. tom. 2. c. 17. dubit. 16. Alvar. Valasc. de jure emphyteut. part. 1. q. 44. & 49. Pat. Molin. de just. & jur. tract. 2. disp. 472. cum plurib. seqq. Jul. Clar. receptar. sententiar. lib. 4. §. emphyteusis, q. 28. cum alijs, Greg. Lop. in l. 28. glos. 5. tit. 8. p. 5. Alex. Trentacinq. v. viat. lib. 3. tit. de jur. emphyteut. resolut. 3. Marefcot. variar. lib. 1. c. 2. Cardin. Mantic. de tacit. & ambig. convent. lib. 2. tit. 19. Amat. variar. lib. 2. resolut. 84. ex n. 56.

Ad Num. 1.

Est prælibandum, quod emphyteusis Ecclesiastica simpliciter concessa, veluti si dicatur: Eundem Titianum tibi in emphyteusim do: Filios & nepotes duntaxat accipientis complectitur, ut probavimus sup. proximo, n. 28. Sed si privatus ita concesserit, omnes hæredes, tam liberos, quam extraneos comprehendisse censetur, nisi obstet contraria consuetudo; Trentacinq. n. 1. Greg. Lop. sup. col. 3. vers. Si verò privatus, Clar. d. q. 28. n. 1. Valasc. q. 39. n. 11. Contrarium tamen sentire videtur hic D. Covar. scilicet etiam emphyteusim privatam simpliciter acceptam ad duos successores emphyteotæ solum extendi, si extranei sint, si vero liberi, prout cum intelligit & sequitur Molin. disp. 469. n. 4. Pat. Vazq. sup. Quod minimè admittendum est; nam præterquam quod communis opinio extat in contrarium, emphyteusis de sua natura, perpetua est; ut ex alijs notavimus sup. prox. cap. nu. 83; nullòque jure quoad privatos restricta invenitur: quare absolute concessa, omnibus accipientis hæredibus competet, cum contractus juxta naturam suam celebrari præsumatur, l. si stipulatus 4. ff. de usuris, l. quarum 57. §. 1. ff. locat. Alciat. de præsumpt. reg. 3. præf. 2. num. 1. latè Menoch. eod. tract. lib. 3. præf. 39. a princip. qui n. 6. in specie loquitur cum Alex. & Angel. in l. qui in aliena in princip. ff. de acquir. hæredit. Alciat. sup. reg. 2. præfult. Nec aliud voluisse D. Covar. existimo, qui solum affirmat, filios & nepotes succedere, in utramque emphyteusim; non tamen negat ad secularem alios venire posse. Est tamen l. 6. tit. 26. p. 4. quæ in feudis adversus juris communis regulas statuit, ut feudum non transgrediatur personam nepotis primi feudatarij; & ita in Hispania observari testatur ibi, Greg. Lop. glos. 7. à qua lege forsitan D. Covar. deduxit argumentum ad emphyteusim; sed potest dubitari an valeat, cum lex sit correctoria, ut Greg. Lop. advertit.

Est & altera novanda differentia inter emphyteusim Ecclesiasticam, & secularem simpliciter acceptam; quod ad priorem, liberi admittuntur, etsi hæredes non sint parenti; Trentacinq. n. 6. Delbene n. 12. Menoch. sup. præf. 48. num. 10. 11. Cald. q. 22. n. 15. Amat. n. 59. Mantic. sup. tit. 17. num. 10. Ad posteriorem, qui hereditatem non obtinent, accedere prohibentur; Amat. num. 58. Cald. ubi proximè, Cc Valasc.